

W siódmach pruskich agentów emigracyjnych

Jedną z bolączek pogranicza mazureńskiego, jest zjawisko nielegalnej emigracji zamorskiej. To znaczy wychodźstwa obywateli polskich, którzy za niemieckimi dokumentami wyjeżdżają przez Prusy Wschodnie za morze.

Przejaw ten, spotykany bardzo często w życiu naszych powiatów nadgranicznych, jest spuścizną po za borbach i dla państwowości naszej szkodliwy. Dlatego też należy zastanowić się nad historią tego zjawiska, i środkami zapobiegawczymi które na leżałoby zastosować w celu jego zlikwidowania.

Emigracja przez Prusy Wschodnie datuje się od bardzo dawna, gdyż już w czasie zaboru rosyjskiego, b. gubernie Suwalska i Łomżyńska dawały największy odsetek emigrantów.

Powodem tego była jałowość gleby, oraz kompletny brak obiektów przemysłowych po naszej stronie.

Emigracja z b. Rosji była dopuszczana tylko z portów bałtyckich; formalności paszportowe narażały polską ludność na wielkie trudności, wskutek czego emigranci nasi, szlakiem utartym przez emigrację sezonową, przechodzili granicę niemiecką i jechali tańszymi okrętami niemieckimi.

Tradycja ta choć w daleko mniejszych rozmiarach, istnieje niestety po dzień dzisiejszy.

Trzeba zaznaczyć, że od chwili odzyskania niepodległości nie wszystko uczyniono, by zawrócić emigrantów na istniejące obecnie polskie szlaki emigracyjne.

Jedną z przyczyn tego cieżenia do nielegalnej emigracji zamorskiej przez Prusy Wschodnie, jest skomplikowany proceder wyrabiania bezpłatnych paszportów emigracyjnych, oparty na biurokratyzmie posterunków policji, urzędów parafjanych, oraz wójtów. Strata czasu sięgająca nieraz kilka miesięcy i koszt, powo- dują przechodzenie emigrantów przez granicę i korzystanie z niemieckich dokumentów wyjazdowych

i niemieckich linii okrętowych, zwłaszcza, że administracja niemiecka, w przeciągu kilku dni, na podstawie tylko metryki urodzenia, wystawia polskiemu obywatelowi niemiecki dokument, a linie okrętowe wiozą go na tereny emigracyjne, najmniej dla nas pożądane.

Emigrant ten, posiadając niemiecki paszport, niełatwo będzie mógł nawiązać przerwy prawny stosunek z Polską, a trafiwszy w obce mu środowisko, zazwyczaj szybko się wynaradawia.

Niemcy doskonale to rozumieją. Dlatego władze administracyjne niemieckie, jak również i niemieckie towarzystwa okrętowe, położone po stronie niemieckiej w odległości zaledwie kilkuset metrów od granicy polskiej dokładają wszelkich starań, by ułatwić podróż polskim emigrantom.

Jest to stara przedwojenna polityka Niemiec, na której państwo nie mieckie wychodziło, bo kosztem naszej emigracji przed wojną światową, rozwinęło swą flotę handlową.

Przypuszczam, że emigracja ta w związku z przewlekającym się kryzysem gospodarczym oraz ograniczaniem stosowanymi przez Urząd Emigracyjny przybierała na sile i uważam za konieczne podjęcie kroków zaradczych, któreby uniemożliwiły nielegalną emigrację zamorską, obywateli polskich przez

Prusy Wschodnie, z pruskim dokumentem.

Klemens Żurkowski.

Wojewódzkie Towarzystwo Opieki Społecznej

„PRYZYSTAŃ“

W dniach 7-go i 8-go marca 1931 r. urzęda

w sali Kino-Teatru „PRYZYSTAŃ“ Kilińskiego 2.

WIELKĄ REWIJĘ

COŚ DLA WSZYSTKICH

przy łaskawym współudziale Członków T-wa Miłośników Sztuki

Ceny miejsc od 1.50 do 5 zł. Początek punktualnie o 8.30

Zgubiono książeczkę wojskową, wydaną prz. z P. K. U. Białystok, na imię Pawła Sokoła, rocz. 1900, zam. w Kruszewie gm. Choroszcz, pow. białostockiego. Powyższą unieważnia się.

SKŁAD SUKNA I MANUFAKTURY

M. MARGOLIS

Białystok, Sienkiewicza 15, tel. 3-54.

zaopatrzone zostały w najnowsze materiały

|| NASZE HASŁA NA SEZON WIOSENNO-LETNI:

Pierwszorzędne gatunki! Najmodniejsze doseniel
Niebawala wybór! Najtańsze ceny!

PRZEDRUK WZBRONIONY.

DASHIELL HAMMETT

Amerykańskie miasto zbrodni

Przekład autoryzowany Janiny Sujkowskiej.

— Ale — wyjaśniła — pan Willsson lubił za- trzymywać wszystko przy sobie tak długo, jak tylko mógł. Tak jakby — mam wrażenie, że on tu ni- komu nie ufał.

— Ani pani?

Zaczerwieniła się i rzekła:

— Nie, chociaż, ma się rozumieć, był tu do- piero od niedawna i nie zdążył dobrze poznać nikogo...

— To nie mogło być wszystko.

— No — zaczęła, smarując paluszkami po po- liturze biurka zabitego szefa — ojcu redaktora nie- bardzo się podobała jego działalność. Ponieważ faktycznym właścicielem pisma był ojciec, natu- ralna rzecz, że pan Donald mógł się obawiać, iż część personelu będzie lojalniejsza względem sta- rego pana Willssona niż względem niego.

— Więc stary nie był za kampanią sanacyjną? Dlaczego w takim razie do niej dopuścił, jeżeli pismo było jego?

Schyliła głowę nad biurkiem. Głos jej brzmiał cicho, ledwie dosłyszalnie.

— Trudno zrozumieć, o ile się nie wie. Pan Elihu, rozchorowawszy się, posłał po Donalda — po pana Donalda. Pan wie, że pan Donald większą część życia mieszkał w Europie. Doktor Pride po- wiedział panu Elihu, że będzie musiał przestać zajmować się interesami, wobec czego staruszek zadowolony do syna, żeby wracał. Ale kiedy pan Donald przyjechał, pan Elihu nie potrafił się zdo- być na rezygnację z kierownictwa swoimi sprawa- mi. Jednak chciał, żeby pan Donald pozostał, i zrobił go redaktorem. Pan Donald bardzo był

z tego rad, bo interesował się dziennikarstwem w Paryżu. Przekonawszy się, jak tu u nas okrop- nie — sprawy społeczne i wszystko — rozpoczął kampanię za reformą. Nie orientował się — nie był w kraju od dzieciństwa — nie wiedział...

— Nie wiedział, jak się jego papa wkopał, chociaż wszyscy wiedzieli — odpowiedziałem. Zachnęła się lekko, ale nie zaprzeczyła i mó- wiła dalej.

— Ojciec i syn pokłócili się. Pan Elihu po- wiedział redaktorowi, żeby przestał robić zamęt, ale on nie usłuchał. Może byłby usłuchał, gdyby wiedział — wszystko. Chociaż nie sądzę, żeby ro- zumiał poważne położenie ojca. Ale ojciec też mu nie powiedział. Pewnie trudno byłoby ojcu powie- dzieć synowi taką rzecz. Zagroził, że mu odbierze pismo. Nie wiem, czy to mówił na serio, czy nie. Ale zachorował ponownie, i wszystko poszło tak, jak poszło.

— Donald Willsson nie zwierzał się pani? — zapytałem.

— Nie! — padło prawie szeptem.

— Więc skąd się pani dowiedziała tego wszy- stkiego?

— Próbuję — próbuję przyjąć panu z pomocą w odszukaniu mordercy — rzekła z powagą. — Nie ma pan prawa...

— Najlepiej pani pomoże, powiedziawszy mi, skąd się pani tego wszystkiego dowiedziała — po- wtórzyłem natarczywie.

Patrzyła na biurko, orzygryzając dolną wargę. Czekając. Po chwili rzekła:

— Mój ojciec jest sekretarzem pana Willssona.

— Dziękuję.

— Ale niech pan nie myśli, że my...

— Nie ma to dla mnie znaczenia — upewn- iłem ją. — Co robił Willsson na Hurricane Street wczoraj wieczorem, kiedy zaprosił mnie do swego domu?

Odpowiedziała, że nie wie. Zapytałem, czy słyszała, jak umawiał się ze mną przez telefon, że spotkamy się o dziesiątej u niego w domu. Odpo- wiedziała, że słyszała.

— A po telefonie co zrobił? Niech pani się

postara przypomnieć sobie wszystkie drobności, jakie zasły od tego telefonu do chwili wyjścia pani z biura.

Oparła się o poręcz krzesła, zamknęła oczy ; zmarszczyła czoło.

— Pan zadzwonił — jeżeli to panu redaktor polecił przyjść do swego mieszkania — około dru- giej. Potem pan Donald podyktował kilka listów, jeden do piarni, jeden do senatora Keefera w sprawie pewnych zmian w przepisach pocztowych i — Ach! prawda! Tuż przed trzecią wyszedł na jakieś dwadzieścia minut, a przed wyjściem napi- sał czek.

— Dla kogo?

— Nie wiem, ale widziałam jak pisał.

— Gdzie jego książeczka czekowa? Czy no- sił ją przy sobie?

— Tutaj jest. — Wstała, obeszła biurko i spró- bowała górnej szufladki. — Zamknięta.

Wyprostowała m druciany spinacz, otworzy- łem szczyryk i zabrałem się do sforsowania szu- flady, co mi się też udało.

Dziewczyna wzięła cienką książeczkę czeko- wą Pierwszego Banku Narodowego. Na grzbiecie ostatnio użytego czeku widniała cyfra 5000 dola- rów. Poza tem nic. Żadnego nazwiska. Żadnych wskazówek.

— Więc wyszedł z czekiem — zapytałem — i nie było go przez dwadzieścia minut? Czy mógł zdążyć przez ten czas do banku i zpowrotem?

— Drogi do banku zajęła mu najwyżej pięć minut.

— Czy przed napisaniem czeku nic się nie zdarzyło? Niech pani pomyśli. Nie było jakich li- stów — zawiadomień — telefonów?

— Zaraz sobie przypomnę. — Zamknęła po- nownie oczy — Dyktował mi pocztę i — Och, jak- ież ja głupia! Telefonowa i do niego. Powiedział tak: „Owszem, mogę być tam o dziesiątej, ale bę- dę musiał się śpieszyć” — A potem: „Więc do- brze, o dziesiątej”. Tyle tylko, a poza tem same: „Tak, tak”. Kilka razy.

C. d. n.

Redaktor przyjmuje od godz. 12-13; telefon № 27-3 Redakcja czynna od godziny 12-14 i od 19-21 Telefony Redakcji, dzienny — 10-06. nocny — 2-73. Rękopisów redakcja nie zwraca.

CENA PRENUMERATY: miesięcznie z odnośnem do domów, lub przesyłka pocztową — 4 zł.

CENY OGŁOSZEŃ: z wiersz milimetrowej wysokości przed tekstem — 70 gr.; w tekście 80 gr. za tekstem — 25 gr.; kronika reklamowa, komunikaty — 1 zł. za wiersz redakcyjny; drobne — 20 gr. za wyraz. Do tych cen dolicza się za ogłoszenia cyfrowe i tabelaryczne 50 proc. drożej; z zastrzeżeniem miejsca — 25 proc. drożej. Nekrologi 50 proc. taniej, dla poszukujących pracy — 50 proc. niższe. Za treść ogłoszeń redakcja nie odpowiada.

Układ ogłoszeń przed tekstem 5° amowy, za tekstem 10° amowy. Administracja zastrzega sobie prawo zmiany terminu druku ogłoszeń.

Konto czekowe P. K. O. Nr. 68.425

Wydawca: Tow. Wydawnicze

Polska Drukarnia w Białymstoku, Sp. Akc., Białystok ul. S-go Rocha 3.

Redaktor odpowiedzialny: Antoni Faranowski